

Orbán Ottó

ÉLNI

Élni – bármi is a vége – látogatás az édenkertben...
Minden fiatal még, a föld, a víz, az ég, a páfrányok, a mocsár;
ragyog a mikroszkóp tárgylemezének fényes tükörlapja,
a papucsállatkák összevissza pattognak a langyos folyadékcöppben,
csillószőreik összegabalyodnak, a sejt belereszket az érintésbe –
a szerelem ősi filmelőzetese ez...
Ha megsebzelt egy fát, robbanó sarjadás válaszol,
a hasíték ajkai megduzzadnak, mintha láva törne föl egy kúpos szájból;
a kék bolygó csupa pezsgés, habzás, buborék, forrongás, nyüzsgő iszap...
Jó, hogy ebben a kertben élhettem tízévesen,
hogy mást is láttam, nem csak szülővárosomat
vértől és gennyből bűzleni a háború éveiben.
Jó, hogy van, ami a Halál Országánál is erősebb,
neve a vallás szerint Isten, az anyagelvűek szerint anyag.

Ágh István

ALSÓÖRSÖN TAVALY, MOST MEG ALMÁDIBÓL

Alsóörsön tavaly, most már Almadiban
vesztegel ez a különös vonat,
csúful elévült három kocsját,
mintha korábban láttam volna más
vakvágányon, és mindig ugyanígy
lepert meg, s most is ugyanúgy sugall
talányt, vagy csak nekem talányos
szándék szerint vár valami miatt,

utasra? így? teherfuvarra? lom
látszik belülről, fölforgatott vaságy
kiakadt ferde sodronyán szital
a tó visszfénye, s rögtön elnyeli
a sápadt csajkaszáj az asztalon,
visszatetsző közönybe tűnik át
minden valaha meglódult magány,
s mit hanyagul maga után hagyott,

csukott ajtó alól semmibe lógó lépcső,
magasba tartó deszkák örök vízszintese
fél világot bejárván aggott el, foghíjas,
fokként meglazult, nem illeszkedne
lábhoz, még az amúgy épen maradt
vagontól is eláll, mint rogyant reterát
a faluvégi háztól, s hogy tündököl a hegy!
a víz! a kikötő vitorlái a nyár!

hát mért nem azt viszem túl az állásidőn?
miért e másikat őrzöm a holt időben?
mint egy mögém csatolt, expresszel vontatott
fekete vonatot, emberöltőnyi létem
terhével megrakott múltam kísértetét,
csukott ajtó alól semmibe csuklott lépcsőt,
hágdosni való deszkák szakadt vízszintesét
Alsóörsről tavaly, most meg Almádiból.

KILENCZER HÉT

Kilenczer hét hatvanhárom
egyre messzül ami elmúlt
egyre közelebb a távol
a valami sohasem volt
két határ közt senkiföldjén
állok órá várakozva
csupa kétség és reménység
mintha más dolgom se volna
vámom vagy siralomházban
bizonytalan virradóra
utoljára azt kívánom
ne siessen az az óra
ám egy vénember fejemben
rám számol mert visszszámol
kilenczer hét hatvanhárom
esztendőket fordítok szembe
kijátszom ha elvárászlom

legelsőre unokáim
hangján szólok múlthatatlan
másodikra lányaimmal
hogy jókedvem föl ne adjam
harmadikra rokonságom

ápolom a temetőkkel
negyedikre fölajánlom
aranybetűs életművem
ötödikre kérem isten
áldását az ifjú párra
hatodikra búcsut intek
szeretőket hagyva hátra
hetedikre ágyutűzből
kérdem mi az élet ára
nyolcadikra kormot füstöl
vérem kamasz lángolása
kilencedikre a kerttel
nyílok ahol megszülettem
ibolyánál fiatalabb
liliomnál öregebben

Utassy József

FÉLÁLOM

Mintha rezsegne a levegőég,
mintha rengene a föld alattam,
mintha millió repülőgép
elől menekülnék riadtan:

mintha rezsegne a levegőég,
mintha rengene a föld alattam!

És szakad az ejtőernyő-zápor,
dehogy marslakók, dehogyis ördögök:
jönnek az ínség sivatagából,
gömbszemük villámlik, gyomruk mennydörög,

és szakad az ejtőernyő-zápor,
dehogyis marslakók, dehogyis ördögök!

Akár a sírkő, olyan soványak.
Fegyverük nincs. Nem is volt soha tán.
Csak enni, enni, enni akarnak
Európa terített asztalán!

Hallgatom, hogyan xilofonozik
bordáikon a halál, a halál.